

סיפורי מעשיות

ארויסגעגעבן דורך מוסדות היכל הקודש ברסלב

ענגשאפט, זיי האבן שוין חתונה געהאט, מיט דעם אלעם בענקען זיי נאכאלץ צום צדיק, דער טויבער בעטלער. געווענליך ווען א מענטש איז אין א צרה, עס איז אים ענג, שפירט ער דעם אייבערשטן, דעמאלט טוט ער תשובה, ער דאווענט און וויינט צום אייבערשטן, אבער ווען עס ווערט אים ברייט, ער גייט ארויס פון זיין צרה, פארגעסט ער זיין געפיל וואס ער האט געשפירט צום אייבערשטן, אבער די חתן פלה האבן געהאט א באזונדערע זכיה אז אפילו זיי האבן שוין חתונה געהאט - בענקען זיי נאכאלץ, זיי ווילן נאכאלץ זוכה זיין צו שפירן דעם אייבערשטן אזוי ווי זיי האבן געשפירט בעת צרה.

מוהרא"ש פלעגט זאגן: "אין אלע ישיבות זעט מען ווי בחורים כאפן זיך צו צום רבינ'ס ספרים, זיי האבן א שטארקע געפיל אין רבי'ן, ווייל א בחור דארף חיזוק, ער איז איינער אליינס, ער וויל חתונה האבן, ער וויל זיין ערליך, ער וויל זיין אפגעהיטן און האלט אין איין אראפ פאלן, און ער איז נאכנישט מיואש, ער וויל נאך זיין אן ערליכער איד, רעדט צו אים די חיזוק פון רבי'ן". האט מוהרא"ש אויך געזאגט: מען קען נישט האבן קיין געפיל אין ספר 'אשר בנחל' נאר א לב נשבר, איינער וואס האט א צעבראכן הארץ, אזוי ווי מען זעט, ווער נעמט א תהלים? ווער האט א געפיל אין תהלים? נאר איינער וואס האט א צעבראכן הארץ, ער דארף א ישועה, קומט ער אין בית המדרש און נעמט א תהלים, איינער וואס האט געלט און אלעס גייט אים גוט אזוי ווי ער וויל, דארף שוין האבן א זכיה צו געדענקען פונעם תהלים, ער דארף האבן א זכיה צו לעבן מיטן תהלים און לעבן מיטן אייבערשטן.

דערווייל. ווי זיי האבן אזוי גיבענקט נאך אים. דערווייל קומט ער אריין. און זאגט אויך בין דא.

וועלן און בענקען צו זיין אן ערליכער איד

דער רבי איז דא מרמז די מעלה פון וועלן און בענקען צו זיין אן ערליכער איד, אזוי ווי מען זעט דא ווען די חתן פלה האבן געבענקט צום טויבער בעטלער, קומט ער אריין און זאגט: "איך בין דא"; אז מען בענקט און האפט צו זיין ערליך - דאס אליינס ברענגט אז דער מענטש זאל נאנט ווערן צום אייבערשטן.

רבי נתן דער ציילט (שיחות הר"ן, סימן רס): "פעם אחת דבר עמי והפליג במעלת ההשתוקקות והפסופין והגעגועים לדברים שבקדשה", דער רבי האט אמאל גערעדט מיט אונז פון דאס גרויסקייט פון בענקען און וועלן טון גוטע זאכן, "אף על פי שאינו זוכה לעשותם", אפילו מען איז נישט זוכה צו טון - "אף על פי כן ההשתוקקות והגעגועים בעצמן טובים מאד", זאל מען בענקען און וועלן טון די זאכן, ... "שההשתוקקות והגעגועים שמצטערים לעשות המצוה", ווייל וועלן און האפן צו טון א מצוה, "אף על פי שאינם יכולים לגמרה", אפילו מען קען דאס נישט טון - "הם גם כן יקרים מאד ומקבלים שכר עליהם", איז אויך זייער חשוב און טייער ביים אייבערשטן.

אפילו א מענטש וואס איז נעבעך ווייט פון קדושה, ער ליגט אין עבירות רחמנא לצלן, זאל ער אבער בענקען 'איך וויל זוכה זיין צו זיין אן ערליכער איד'.

די מעלה פון בענקען איז, אז עס איז נישט מצמצום אין א פלאץ אדער אין א צייט, דאס איז א זאך וואס יעדער קען שטענדיג טון, אפילו דו ביסט פארפלאגט א גאנצן טאג, עס בלייבט דיר נישט איבער קיין צייט צו לערנען, אדער דו קומסט נישט אן צו דאווענען אין בית המדרש, - אבער 'וועלן' לערנען, 'וועלן' דאווענען

שבת קודש פרשת מקץ, שבת חנוכה, שנת תשפ"ג לפרט קס"ו, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין קרית ברסלב - ליבערטי יע"א. אינדערפרי נאכ'ן דאווענען ביים 'קידושא רבא' האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען דעם שיעור אין ספר הקדוש 'ספורי מעשיות', מעשה יג, די מעשה פון די זיבן בעטלערס.

אין קורצן פון פריער

דער רבי דער ציילט, עס איז אמאל געווען אז מען האט געדארפט אנטלויפן פון א מדינה, בשעת מען איז אנטלאפן זענען פארלוירן געווארן אין וואלד צוויי קליינע קינדער, א אינגל און א מיידל פון פיר פינף יאר. די קינדער האבן נישט געהאט קיין עסן, האבן זיי געשריגן און געוויינט צום אייבערשטן, דער אייבערשטער האט רחמנות געהאט און זיי געשיקט א בלינדער בעטלער. דער בעטלער האט זיי געגעבן ברויט, ווען זיי האבן געוואלט מיטגיין מיטן בעטלער, האט דער בעטלער זיי געזאגט מען קען נישט מיטקומען, און ער האט זיי געוואונטשן זיי זאלן אויך זוכה זיין צו זיין אזוי אלט ווי אים. די קינדער זענען געווארן זייער פרייליך, זיי האבן געזען ווי דער אייבערשטער האט רחמנות אויף זיי און צוגעהערט זייער געוויין.

נאכדעם ווען די ברויט האט זיך אויסגעלאזט האבן זיי ווידער געוויינט צום אייבערשטן, האט דער אייבערשטער נאכאמאל געשיקט א בעטלער. אזוי האט זיך די מעשה איבער גע'חזרט' זיבן מאל, מיט זיבן בעטלערס; א בלינדער בעטלער, א טויבער בעטלער, איינער וואס שטאמפלט זיינע רייד, מיט א קרומע האלז, מיט א הויקער, אן הענט און אן פיס. שפעטער זענען זיי ארויס פון וואלד, ווען זיי זענען גרויס געווארן האט מען זיי משדך געווען און זיי האבן חתונה געהאט.

ביים 'ערשטן טאג' פון די שבע ברכות האבן זיך די חתן פלה אנגעהויבן בענקען צו דעם בלינדן בעטלער, ווי זיי האבן געבענקט צו אים רופט ער זיך אן: איך בין דא, איך בין געקומען צו אייך אויף דער חתונה, און איך שענק אייך דרשה געשאנק אז איר זאלט זיין אזוי אלט ווי איך, איר מיינט אז איך בין בלינד, איך בין גארנישט בלינד, נאר די גאנצע וועלט איז נישט ווערד איך זאל קוקן אויף איר.

דער ציילט דער הייליגער רבי ווייטער וואס איז געווען דעם 'צווייטן טאג' פון די שבע ברכות:

אין דעם אנדערן טאג פון שבעת ימי המשחה. האבין זיך די חתן פלה ווידער דערמאנט. אין דעם אנדערן בעמעלע. וואס ער איז גווען א טויבער וואס ער האט זיי מתנה גווען. און האט זיי גיגעבן ברויט. און זיי האבן גוויינט און גיבענקט. ווי נעמט מען דא אהער דעם טויבן בעטלער וואס ער האט אונז מתנה גווען.

נישט פארגעסן דעם געפיל צום אייבערשטן

די חתן פלה האבן אנגעהויבן צו בענקען: "ווי נעמט מען דא אהער דעם טויבן בעטלער, וואס האט אונז מתנה געווען ווען מיר זענען געווען פארלוירן אין וואלד". דאס איז א מורא דיגע זאך; ווייל יעדע זענען זיי שוין ארויס פון זייער

שיק אהין דיין זון!

עס איז געווען א בחור וואס האט געוואלט אריין קומען לערנען אין ישיבה, איז זיין טאטע געגאנגען צום דיין פון זיין קהלה זיך דורך רעדן צי ער זאל שיקן דעם קינד קיין ברסלב, דער דיין האט נישט געוואוסט וואס דער פלאץ איז, האט ער אפגערעדט דעם טאטע'ן אז עס איז א פלאץ פון קלים ורקים... א שטיק צייט שפעטער רופט דער דיין אן דעם טאטע'ן, ער זאגט אים אז ער האט זיך איבער געצייגט אז ער האט געמאכט א טעות, ווייל א ברסלב'ער אינגערמאן פון שטעטל האט איבער געמאכט זיין הויז, ער האט געזען אז עס איז סתם לשון הרע, ער איז מוראדיג נחפעל געווארן צו זען ווי דער אינגערמאן איז אזא ערליכער, ער רעדט איידל, ער רעדט נישט קיין ניבול פה, ער פאפט נישט אפ, שם שמים שגור בפיו, ער זאגט ביי יעדע זאך: "ברוך השם", "אם ירצה השם", "מיט'ן אייבערשטן'ס הילף", זאגט ער פאר'ן טאטע'ן: "שיק אהין דיין זון! זיי זענען אזעלכע איידעלע אינגעלייט!"

א מפיץ קען אומגיין מיט א באקס ספרים, אבער ער איז נישט זיכער צי דער מענטש וואס האט גענומען דעם ספר וועט עס אפילו עפענען, אבער אז דו ברענגסט א דיין, א רב פון א קהלה צום רבי'ן, דורךדעם וואס ער זעט דיין שיינע אויפפירונג, דו האנדלסט שייין און שמייכלסט צו אים, וועט ער נאכדעם נישט אפהאלטן בחורים און אינגעלייט פון קומען צום רבי'ן. דאס הייסט א מפיץ! איך האב יעדן טאג אזעלכע מעשיות, ווי איך הער צוריק פון געסט וואס זענען דא געווען און זיי רעדן פון התפעלות: "אה, די ברסלב'ע זענען יא נארמאלע, ערליכע, איידעלע מענטשן", יעצט קען מען אים שוין אויך געבן א קונטרס, א ספר, ער וועט שוין אריין קוקן דערין.

וואס באקומען מיר שבת חנוכה?

מהרא"ש געבט אונז צו פארשטיין די באדייט פון די דריי צייטן וואס מיר קומען צום רבי'ן. אז מען קומט צום רבי'ן 'ראש השנה' - וועקט אונז דער רבי אויף פון אונזער טיפן שלאף וכו', 'יום טוב שבועות' - באקומען מיר א שטופ און א פרישקייט צו לערנען די הייליגע תורה, דער רבי געבט אונז א וועג ווי אזוי מיר קענען זוכה זיין צו לערנען און שפאצירן בכל חלקי התורה (פמבאר בשו"ת הר"ן, סימן טו), און 'שבת חנוכה' - באקומען מיר פון רבי'ן דער זאך פון 'תודה והודאה', לויבן און דאנקען דעם אייבערשטן אויף אלעס וואס ער טוט מיט אונז.

ממילא אז מיר קומען צום רבי'ן אויף 'שבת חנוכה' דארף מען ארויס נעמען דעם נקודה וואס דער רבי זאגט, וואס דער טויבער בעטלער לערנט אונז, אנצוהייבן דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, איך האב נישט קיין חסרונות, איך ווייס נישט פון קיין חסרונות, און עס פעלט מיר גארנישט אין לעבן.

וואו איז די שפע?

דאס איז א זאך אויף וואס מען דארף גוט גוט תשובה טון, א מענטש כאפט נישט ווי ער טראכט נאר: 'פארנוואס גייט נישט דאס?' און 'פארנוואס גייט נישט יענץ?' און מען האט קשיות אויפ'ן אייבערשטן; א אינגערמאן האט א קש'א: "איך טו אלע פעלות צו באקומען שפע, איך שער נישט מיין בארד, איך דאווען שחרית, מנחה און מעריב מיט מנגן, און וואו איז די שפע?!" און א פרוי האט א קש'א: "איך הער ביי די דרשות אז אויב מען שערט זיך אפ וועט מען האבן שפע, און אויב מען האט נישט קיין טעלעפאון אינדערהיים וועט מען האבן שפע, און אויב מען גייט אנגעטון איידל וועט מען האבן שפע, איך טו שוין די אלע זאכן, איך שער זיך אפ, איך האב נישט קיין טעלעפאון, און איך גיי אנגעטון איידל, וואו זענען די זאכן וואס מען האט צוגעזאגט? וואו איז די שפע?!"

מען קען אפילו נישט אנהייבן צו דאנקען

אזוי דריידט מען זיך ארום מיט קשיות אויפ'ן אייבערשטן, אבער מיר זענען געקומען צום רבי'ן אויף 'שבת חנוכה' צו באקומען די מתנה דרשה געשאנק פונעם 'טויבער' בעטלער, איך הער מער נישט קיין חסרונות, איך דאנק און לויב דעם אייבערשטן אז איך בין געזונט, איך אטעם. אז מען זאל נאר אריין טראכטן וויפיל גוטס דער אייבערשטער געבט פאר א מענטש, קען מען אפילו נישט אנהייבן צו דאנקען.

דאס קענסטו, זאג פאר'ן אייבערשטן: "רבוננו של עולם איך וויל זיין גוט, איך לאז נישט מיין ווילן, איך וויל זיין אן ערליכער איד, איך וויל האבן הייליגע אויגן און הייליגע אויערן".

און אזוי אויף ווי ארום גיפאל'ן און האט זיי גיקושט. און ער האט צו זיי גיזאגט. היינט שענק איך איך במתנה. אז איר זאלט זיין אזוי ווי איך אז איר זאלט לעבן. אזוי א תיים טובים (פלומר א גוט לעבן) אזוי ווי איך. ווארין פריר האב איך איך גיבענמישט דערמיט. היינט שענק איך איך מיין תיים טובים במתנה נמורה דרשה גישאנק. איר טיינט אז איך בין טוב. איך בין נאר גיט טוב. נאר די גאנצע וועלט. טרעפט ביי מיר נאר גיט אן אז איך זאל הערן זייער חסרון. ווארין נאר אלע קולות פון דער וועלט. זענען אלע נאר פון חסרונות. ווארין אייביכער שרייט אויף זיין חסרון. דהיינו אויף דעם וואס עס גייט אים אפ.

דער טויבער בעטלער איז באמת נישט געווען טוב, נאר עס איז אים נישט ווערד געווען צו הערן אלע קולות פון די וועלט, ווי יעדער רעדט זיך אפ, 'עס פעלט מיר דאס', און 'עס פעלט מיר דאס', 'איך וויל זיין אזוי ווי אים', 'ער איז מער ווי מיר און איך בין ווייניגער ווי אים', - יעדער רעדט פון זיינע חסרונות.

און אפילו אלע שמחות פון דער וועלט. זענען אלע נאר פון חסרונות. וואס מע פרייט זיך אויף דעם וואס עס איז אים אפ גיזאגען. און היינט האט ער דאס וואס עס איז אים אפגיזאגען.

אפילו וועל מען רעדט פון א שמחה, איז די שמחה אויף נאר אז דער 'חסרון' איז נשלים געווארן, צום ביישפיל, ביז יעצט האט ער נישט געהאט קיין קינדער אדער געלט, און היינט האט ער שוין קינדער און געלט.

און ביי מיר טרעפט די גאנצע וועלט נאר גיט אן. אז איך זאל הערן זייער חסרון. ווארין איך לעב אזוי א תיים טובים וואס עס האט נאר קיין שום חסרון גיט.

אבער אז א מענטש איז דבוק צום אייבערשטן, ער לעבט מיט'ן אייבערשטן, האט ער א תיים טובים, עס פעלט אים גארנישט, פארקערט, א גאנצן טאג דאנקט ער און לויבט דעם אייבערשטן אויף די פילע גוטס וואס ער האט נאר.

וואו איז דער רבי?

דער הייליגער רבי האט געזאגט מען זאל קומען דריי מאל א יאר צו אים, ראש השנה, יום טוב שבועות און שבת חנוכה. די שאלה איז נאר: "וואו איז דער רבי?" דארף מען גוט וויסן, עס איז נישט דא א פלאץ וואס דארט איז דער רבי, דער רבי איז וואו מען רעדט פון אים, פון זיינע עצות און חיווק, אפילו דא אין שטעטל אויב וועט מען אויפהערן צו רעדן פון רבי'ן - איז דער רבי מער נישט דא.

אין די יארן וואס מען האט נישט געקענט פארן קיין אומאן אויף ראש השנה, איז געווארן א גאנצע מחלוקת אין ברסלב וואו דער רבי איז, צי אין ירושלים אדער אין מירון, האט מהרא"ש אלע יארן לוחם געווען אויף דעם, ער האט געזאגט: "דער רבי איז דארט וואו מען רעדט פון אים, אז מען קען פארן קיין אומאן אויף ראש השנה פארט מען קיין אומאן, און אז מען קען נישט פארן קיין אומאן, וואו עס קומען זיך צוזאם זען מענטשן וואס גלייבן אין רבי'ן, מען רעדט פון רבי'ן אן ליצנות - איז דארט דער רבי".

יעדער האט שייכות מיט הפצה

ברוך השם ביז דערנווייל איז דער שטעטל א פלאץ וואו דער רבי געפינט זיך, יעדער האט שייכות מיט'ן רבי'ן, יעדער לערנט דעם רבי'נס ספרים, יעדער פאלגט דער רבי, יעדער האט שייכות מיט הפצה, און אויף דעם איז די גאנצע שטעטל געבויעט, יעדער טוט הפצה אויף זיין וועג. הפצה מיינט נישט נאר אז מען נעמט א באקס ספרים און מען גייט ארום דערמיט ביי די הייזער און אין פתי מדרשים, נאר דאס אליינס אז א מענטש פירט זיך אויף אזוי ווי עס דארף צו זיין, און מענטשן זעען 'וואו, דאס איז ברסלב?!' ברענגט עס שוין אז נאך מענטשן זאלן מקורב ווערן צום רבי'ן.

איך זאל נישט האבן קיין קשיות אויף דיר

דער אייבערשטער געבט אזוי פיל גוטס פאר א מענטש, און מען איז נאר פאנומען צו טראכטן אז 'דאס פעלט מיר' און 'דאס פעלט מיר'. מען האט שוין גערעדט פון דעם ענין ליל שישי ביים שיעור, און נעכטן ביי די באטע, און היינט אינגערפרי פארן דאווענען, און מיר וועלן בלייבן רעדן נאר פון דעם נקודה; מען דארף וויסן, אז מען האט קשיות אויפ'ן אייבערשטן דארף מען תשובה טון!

א בחור דערציילט מיר, ער גייט ארום אין די שפיטעלער שפילן און זינגען, זענען דא חולים וואס מאכן זיך נישט וואוסענדיג פון זיינע געזאנגען. זיי זעען געבעף אויס ווי געלעמט, אבער ווען ער זינגט דעם ניגון: "רבונו של עולם, רבונו של עולם, איך בין אינגאנצן אליין, רבונו של עולם, רבונו של עולם, קיינער קען מיך נישט פארשטיין, העלף מיר העלף מיר, רבונו של עולם, העלף מיר העלף מיר, רבונו של עולם, איך זאל נישט האבן קיין קשיות אויף דיר, איך זאל אייביג גלייבן אין דיר". - הייבן זיי אן צו רעאגירן.

דאס איז א זאך וואס מען קען נישט אנזען פון אינדריסן, אבער אינעווייניג אין מח דארף יעדער תשובה טון אויף דעם, מען זאל נישט טראכטן פארנוואס אהער' און פארנוואס אהין', פארנוואס פעלט מיר דאס' און פארנוואס פעלט מיר זענ'ן, מען זאל נאר זען די חסדים פונעם אייבערשטן.

וואס הערט זיך עפעס גייעס?

דאס דארף זיין די גייעס פונעם טאג; גייעס איז נישט אז רוסלאנד האט גענוארפן א באמבע אויף אוקריינא, גייעס איז אז: "דער אייבערשטער איז גוט צו מיר! - ווען איינער פרעגט דיר: "וואס הערט זיך עפעס גייעס?" ענטפער: "ברוך השם! געלויבט דעם אייבערשטן!" "דער אייבערשטער איז גוט!" אויף איז דאס זייער וויכטיג אין שטוב, אמאל איז די ווייב אויסגעמוטשעט און פאר'דאגה'ט, זי פרעגט: "וואס וועט זיין?" דארף דער מאן זיין דער וואס זאל זאגן: "דער אייבערשטער איז גוט צו אונז", און אמאל איז עס פארקערט, דער מאן קומט אהיים און פרעגט זיין ווייב: "איך האב א פראבלעם, וואס וועט זיין?" דארף די ווייב זאגן: "דער אייבערשטער איז גוט צו אונז", - "איך אבער דאס פעלט אונז און דאס פעלט אונז", - זאל מען זיך מחזק זיין: "ברוך השם אז מיר זענען געזונט, מיר זענען אינדערהיים מיט אונזערע קינדער!"

איך הער נישט אויס וואס דער יצר הרע וויל מיר פארדרייען א קאפ מיט חסרונות, איך בין א 'בלינדער' בעטלער, איך זע נישט קיין חסרונות; איך בין א 'טויבער' בעטלער, איך הער נישט קיין חסרונות; איך בין א 'שטאמפלדיגער' בעטלער, איך רעד נישט פון חסרונות.

היכל הקודש איז די שכל פון מזהרא"ש

עס איז א נארישע זאך צו טראכטן אז ביים חב"ד גייט געסער פון מיר, און ער איז א גרעסערער עובד השם פון מיר, וואס ווייסטו צי ער דינט דעם אייבערשטן?! עס איז דא אינגעלייט וואס קלאפן זיך אראפ: 'דער איז עכט היכל הקודש', און 'דער איז עכט היכל הקודש', און איך... - היכל הקודש איז נישט דער און יענער, היכל הקודש איז די ספרים, די שכל פון מזהרא"ש.

ווען איך בין מקורב געווארן צו מזהרא"ש האט מיר עס גענומען צייט צו כאפן אין אנהייב האב איך אויך געמיינט אז דער איז היכל הקודש און יענער איז היכל הקודש, איך האב געהאט חלישת הרעת פארנוואס געוויסע מענטשן דרייען זיך אויף אין היכל הקודש, און איך האב געהאט א נס אז איך האב געזען צוויי דריי תלמידים ביי מזהרא"ש מיט די שווארצע פשוט'ע גלעזער, אזוי האב איך געטראכט אז 'היכל הקודש' איז טאקע אן ערליכע חשוב'ע פלאץ...

עס האט מיר גענומען א האלבץ יאר צו הערן דרשות פון מזהרא"ש ביז איך זאל כאפן אז היכל הקודש זענען נישט די מענטשן, היכל הקודש איז א פלאץ וואס מאכט 'מיר' נעמען א חומש, א משניות, עס געבט מיר די שכל פון רעדן צום אייבערשטן, די שכל פון דאנקען דעם אייבערשטן, די שכל פון לעבן מיטן אייבערשטן, מער פון דעם אינטערעסירט מיר נישט.

רעדן צום אייבערשטן

ווי אזוי איז מען זוכה צו לעבן מיטן אייבערשטן? דורך דעם וואס מען רעדט צום אייבערשטן! איך זאג אלץ פאר די אלע וואס האבן נאכנישט זוכה געווען צו שפירן דאס געשמאק פון התבודדות, זיי זאלן וויסן אז אין אנהייב איז עס

זייער שווער צו טון, אין אנהייב רעדט מען צום אייבערשטן נאר איין ווארט: "אייבערשטער", "אייבערשטער", "אייבערשטער", "רבונו של עולם", "הייליגער באשעפער". מיט יעדע ווארט וואס מען רעדט צום אייבערשטן הייבט מען אן צו שפירן נאך אביסל דעם אייבערשטן.

עס איז דא מענטשן וואס זענען איינגערעדט אז זיי רעדן 'א גאנצן טאג' צום אייבערשטן, אבער דער אמת איז אז זיי רעדן נישט צום אייבערשטן. [אויך זענען דא מענטשן וואס מיינען אז זיי ליינען קריאת שמע, זיי מיינען אז זיי וואשן זיך אפ נעגל וואסער, זיי מיינען אז זיי לייגן תפילין, זיי וואונדערן זיך 'ווער טוט נישט די אלע זאכן? פארנוואס דארף מען אפילו רעדן פון דעם?' מען דארף האבן א נס מען זאל ארויס גיין פון דמיון און זיך כאפן אז 'איך דארף תשובה טון!']

אזוי ווי מען קען נישט מסביר זיין וועלכע טעם אן עסנווארג האט, די זעלבע זאך קען מען נישט מסביר זיין וואס מען שפירט ווען מען רעדט צום אייבערשטן, איין זאך קען איך זאגן (תהלים לז, ט): "טעמו" - פרוביר עס אויס, הייב אן רעדן צום אייבערשטן, "וראו פי טוב" - וועסטו שפירן א טעם גן עדן.

דאנקען און לויבן - שעשוע עולם הבא

דער הייליגער רבי זאגט (עין לקוטי מזהר"ו, חלק ב, סימן ב): צו דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן איז שעשוע עולם הבא; ווען א מענטש זאגט איינמאל און נאכאמאל פארן אייבערשטן: "איך דאנק דיר און לויב דיר", שפירט ער שעשוע עולם הבא, א טעם גן עדן.

דאס איז מיין לעבן

א מענטש וואס האט טענות אויפ'ן אייבערשטן: 'פארנוואס האב איך באקומען אזא שידוך? פארנוואס האב איך נישט באקומען עפעס אנדערש?' - איז א גרויסער רחמנות, עס איז א סימן אז עס פעלט אים אמונה, ווייל אז דער אייבערשטער האט מיר געגעבן דעם שידוך, איז דאס מיין לעבן, דאס איז מיין ווייב, דאס איז מיין מאן, דאס זענען מייןע קינדער, איך דאנק דיר אייבערשטער, און איך בעט דיר: "באשעפער העלף מיר איך זאל האבן די ריכטיגע צוגאנג צו זיי".

א מפיץ דערציילט מיר, ער איז געגאנגען הפצה ביי די הייזער, האט אים איינער פארגעהאלטן: "ברסלב איז נישט קיין נארמאלע פלאץ, מען הערט דארט נישט אויף צו רעדן פון שלום בית..." איך האב עס גענומען פאר חיזוק, אנהייבן צו רעדן פון דעם פון פריש, ווייל אז מען מאכט חזק דערפון איז א סימן אז דאס איז דער נקודה פון וואס מען דארף רעדן (עין לקוטי מזהר"ו, חלק א, סימן כב).

דער יצר הרע לאקערט

הערט א דיבור פון רבי'ן; רבי נתן שרייבט (שיחות הר"ן, סימן רסג) איינער האט מיר דערציילט, ער האט געהאט א שמועס מיטן רבי'ן איבער דעם וואס מען זעט אינגעלייט צעטיילן זיך פאר א שטיק צייט און אסאך מאל ווערט נאכדעם א גט חס ושלום, האט דער רבי געזאגט: "שנה מעשה בעל דבר", דאס איז מעשה שטן, "שמניח את עצמו על זה מאד, לקלקל השלום של בני הנעורים, כדי שיתפסו במצותו חס ושלום על ידי זה", דער יצר הרע מאכט מען זאל זיך צעטיילן, ווייל אז מען איז אן א ווייב כאפט ער אריין דעם מענטש ביי אים אין זאק אריין, "פי הוא אורב על זה מאד, לתפסם בנעוריהם על ידי קלקול השלום בית חס ושלום, שגורם בערמומיותו לקלקל השלום שבניניהם", ווייל דער יצר הרע לאקערט אויף יונגע פארפעלקער זיי צו צעטיילן און אזוי כאפט ער זיי אריין אין שמוציגע עבירות.

נישט אייביג קען מען אנזען ווען איינער האט נישט קיין שלום בית, עס קען זיין אז מען שפאצירט ווייטער צוזאמען, מען גייט אפילו ארויס עסן צוזאמען, אבער די ליבשאפט איז אפגעשוואכט, מען רעדט נישט צווישן זיך - נאר וואס מען מוז רעדן. זאגט דער רבי אז דאס קומט פונעם סמ"ך מ"ם וואס זוכט אפצוטיילן מאן און ווייב, ווייל איינמאל מען איז אפגעטיילט קען ער שוין אראפ ווארפן דעם מאן און ווייב אין עבירות רחמנא לצלן, און נאר אז עס איז דא ליבשאפט, מען קוקט שוין איינער אויפ'ן צווייטן, מען רעדט שוין איינער צום צווייטן, קען מען זיין זויבער.

דער רבי איז ארויס פון בית המדרש

עס איז דא א בריוו אין ספר הקדוש 'אשר בנחל' וואו מזהרא"ש שרייבט פאר איינעם: "אז דו קריגסט זיך מיט דיין ווייב וועל איך דיר ארויס ווארפן פון

בית המדרש! " מוהר"ש שרייבט דארט: "כמו שארע אצל רבינו", אזוי ווי עס האט פאסירט ביים רבי'ן. איך האב געטראכט צו מיר, ווען האט דער רבי ארויס געווארפן א מענטש פון בית המדרש? נאר מוהר"ש מיינט די מעשה, אז אמאל איז דער רבי געזעצן ביים טיש מיט זיינע תלמידים, אינמיטן האט זיך דער רבי אנגערופן: "ווי וואגט זיך צו קומען צו מיין טיש איינער וואס האט נישט קיין ריינע מחשבות", און דער רבי האט זיך אויפגעשטעלט, ער איז אריין אין זיין צימער און מער נישט געוואלט בלייבן זיץן ביים טיש. ווען דער אינגערמאן האט געזען ווי דער רבי גייט אריין אין צימער, האט ער זיך אויפגעשטעלט, ער איז צוגעגאנגען צום רבי'נס צימער און אנגעהויבן וויינען, און זיך איינגעבעטן ביים רבי'ן, ביי דער רבי איז צוריק ארויס געקומען און ווייטער ממשיך געווען די תורה. דער רבי האט אים נישט ארויס געווארפן, אבער דער רבי איז אליינס ארויס פון בית המדרש, דער רבי האט נישט געוואלט בלייבן זיץן מיט אים ביי איין טיש.

פרישות איז עולם הזה!

דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: וועם עס פאסט נישט צו זיץן אין א בית המדרש וואו מען רעדט נאכאמאל און נאכאמאל פון שלום בית, קען זוכן א צווייטער ראש ישיבה וואס רעדט פון 'השפעות טובות' און 'תאוות אכילה', ביים רבי'ן איז געווען א יסוד היסודות שלום בית.

עס זעט אויס מער געשמאק ווען מען רעדט די פארקערטע שפראך, וואס מען רעדט אין אנדערע חבורות, פון זיין אפגעשיידט פון די ווייב, זיך אינגאנצן אפשיידן פונעם עולם הזה, אבער ביים רבי'ן איז עס פארקערט, פרישות איז עולם הזה! און ווען א מענטש נעמט אריין דעם אייבערשטן אין זיין לעבן איז גארנישט עולם הזה.

מיר האבן היינט געלערנט אין תלמוד ירושלמי (ברכות דף מא:): "הנהנה פלוס מן העולם מעל", אויב מען האט הנאה פון די וועלט, ווערט עס פאררעכנט ווי מען מועיל אינעם אייבערשטן, מען רייסט זיך אנוועק פונעם אייבערשטן, "עד שימירו לו המצות", אבער אז מען מאכט א ברכה, מען דאנקט דעם אייבערשטן, בלייבסטו ביים אייבערשטן. זעט מען פון דעם, אז מען לעבט מיט'ן אייבערשטן, מען דאנקט אים אויף יעדע זאך, ווערט די עסן, טרינקען, שלאפן, די קאר, די ווייב - אייבערשטער.

דער אייבערשטער זאל העלפן מען זאל געדענקען די צוויי זאכן, דאנקען און לויבן דעם אייבערשטן, און נישט וויי טון אינדערהיים, זיך איבערבעטן, זיין אן עלוב, איך וויל גארנישט - נאר טון דעם צוון השם, קענסט מיר פארשעמען, קענסט מיר זאגן וואס דו ווילסט, איך גיי נישט מאכן קיין מחלוקת.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן פאלגן דעם רבי'ן, וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

נאכדעם האט דער ראש ישיבה שליט"א געזינגען דעם ניגון: "שבת קדשנו, מחמד עינינו, מאיר עינינו, בוכות רבנו. אשרינו אשרינו, מה טוב חלקנו, שזכינו להתקרב לרבנו".

מוהר"ש שרייבט דארט: "כמו שארע אצל רבינו", אזוי ווי עס האט פאסירט ביים רבי'ן. איך האב געטראכט צו מיר, ווען האט דער רבי ארויס געווארפן א מענטש פון בית המדרש? נאר מוהר"ש מיינט די מעשה, אז אמאל איז דער רבי געזעצן ביים טיש מיט זיינע תלמידים, אינמיטן האט זיך דער רבי אנגערופן: "ווי וואגט זיך צו קומען צו מיין טיש איינער וואס האט נישט קיין ריינע מחשבות", און דער רבי האט זיך אויפגעשטעלט, ער איז אריין אין זיין צימער און מער נישט געוואלט בלייבן זיץן ביים טיש. ווען דער אינגערמאן האט געזען ווי דער רבי גייט אריין אין צימער, האט ער זיך אויפגעשטעלט, ער איז צוגעגאנגען צום רבי'נס צימער און אנגעהויבן וויינען, און זיך איינגעבעטן ביים רבי'ן, ביי דער רבי איז צוריק ארויס געקומען און ווייטער ממשיך געווען די תורה. דער רבי האט אים נישט ארויס געווארפן, אבער דער רבי איז אליינס ארויס פון בית המדרש, דער רבי האט נישט געוואלט בלייבן זיץן מיט אים ביי איין טיש.

מוהר"ש פלעגט דערציילן, וואס איז געווען די מעשה מיט דעם אינגערמאן? דער אינגערמאן האט זיך אביסל צעאמפערט מיט זיין ווייב בעפאר ער איז געקומען צום רבי'ן, דער רבי האט עס מרגיש געווען, און דער רבי האט שוין נישט געוואלט זיץן מיט אים ביי איין טיש, ביי ער האט צוגעזאגט פאר'ן רבי'ן, ווען ער קומט אהיים מאכט ער שלום מיט איר.

ווען בחורים פלעגן קומען צום רבי'ן פלעגט זיי דער רבי אנוועק שיקן, דער רבי פלעגט זאגן: "קום צוריק מיט א טלית", ווייל זוכה זיין צו טהרת המוח והמחשבה איז נאר אז מען איז אן אדם השלם, מען איז חתונה געהאט, און דערפאר האט דער רבי אויך פארטריבן די וואס האבן נישט געהאט קיין שלום בית, ווייל ביים רבי'ן איז געווען זייער וויכטיג טהרת המוח והמחשבה.

איין תקנה אין שטעטל

מען האט אנוועק געשטעלט אין שטעטל איין תקנה, א שווערע תקנה, "מען מוז האבן שלום בית!" אז מען קריגט זיך אינדערהיים, מען טשעפעט, מען רעדט נישט שוין, באלאנגט מען נישט אין שטעטל, דאס איז די איינציגסטע זאך וואס איך בעט פון אלע משפחות דא אין שטעטל, דו קומסט דא וואוינען, מאך פלאץ פאר'ן רבי'ן, דער רבי זאל זיך דא קענען געפינען.

עס איז מעשה שטן

דער ראש ישיבה שליט"א האט זיך זייער געבעטן און געוויינט פון טיפן הארץ: איך זע אז עס איז מעשה שטן; אינגעלייט קריגן זיך אינדערהיים אויף נארישע שטותים, ער האט אזוי געזאגט און זי האט אהער געזאגט, און וועגן דעם איז מען שוין צעקריגט, מען רעדט שוין אינאיינעם, און נאכדעם שיינדט מען זיך אפ, דער אייבערשטער זאל אפהיטן. - ווי קען זיין א אינגערמאן זאל זיך אפשיידן אין שטוב? ביסט דאך עובר אויף א לאו!

אמאל ווארט דער מאן אז זי זאל אנהייבן זיך איבער בעטן, און די ווייב ווארט אז ער זאל אנהייבן זיך איבער בעטן, ביי דער ווייב גייט אריבער א וואך, צוויי, דריי, פיר, פינף וואס מען לעבט א פרישות דיגע לעבן.

ראטעווען אידישע קינדער פון עבירות

אין אנדערע פלעצער איז זיין אפגעשיידט אינדערהיים אן עובדי'שע זאך, אבער ביים רבי'ן איז דאס חזיר טריף! איינער פון מיין משפחה פלעגט קומען צו מוהר"ש און איז אנוועק געגאנגען, מוהר"ש האט מיר איינמאל געפרעגט: "פארנוואס איז יענער אנוועק געגאנגען?" איך ווייס נישט פארנוואס איך האב געענטפערט: "ווייל מוהר"ש רעדט נישט פון

בס"ד

היכל הקודש

בנשיאות הרה"ש ישיבה שליט"א

לזכות

אסתר מלכה בת סאסא

קול ברסלב

קוואל פון חיזוק - שיעורים; מעשיות פון תפלה; רעסעפיס; און נאך
845-351-9060 / 212-444-9169
ארץ ישראל 0797040069 / ענגלאנד 03303502363 / קאנאדא 9090-320-438
חיזוק יומי אימעיל chizikyomi@gmail.com / טעלעפאן מעסידזשינג 2876-630-347

קול ברסלב - שיעורים; חיזוק יומי; ניגונים; מעשיות פון תפלה און נאך
212-444-9191 / 845-351-0910
ארץ ישראל 0797040066 / ענגלאנד 03303502361 / קאנאדא 4383008080
בעלגיע 3235003461 / ארגענטינע 11552354370